

De vondst

Met enige tegenzin spoedde Eric zich voort. Ondanks de zon die scheen, was het bitterkoud. De rijp stond dik op de takken, en de velden waren wit gekleurd. Het was nog een flink eind wandelen naar zijn vriend Feike. Huiverend zette hij zijn kraag wat hoger. Had hij maar wat warmers aangetrokken voor hij vertrok. Met enige tegenzin zette hij een wat hoger tempo in. In de verte kon hij de boerderij van Feike zien. Het pad langs de velden zou hem er spoedig brengen.

Vlakbij de boerderij kwam hem de geur van brandend eikenhout tegemoet. De rook kringelde uit de schoorsteen, en dat aanzicht deed Eric goed. Hij liep de drempel over. "Volk!" Eric wreef zijn tindelende handen. Feike kwam de bijkeuken inlopen en lachte vrolijk. "Ha die Eric! Leuk dat je er bent! Kan ik je een warme kop chocolademelk aanbieden?" "Graag!" zei Eric. Hij was blij binnen te zijn. Beide jongens liepen naar de huiskamer, waar de haard vrolijk knisperde. Eric liet zich in een luie stoel vallen, terwijl Feike uit de keuken de chocolademelk haalde. Even genoten ze van de warme drank. Eric voelde zich al een stuk behaaglijker. "Als je een beetje bent doorgewarmd, wil ik je wat laten zien" zei Feike. "Ik heb het in het bos gevonden". Eric knorde wat binnensmonds. "Wat, een dooie padvinder?" Feike lachte. "Nee, dat niet. Maar iets heel bijzonders, dat wel!" Eric raakte nieuwsgierig. "Wat heb je gevonden dan?" Feike staarde even in het vuur. "Ik denk iets heel ouds. Kom, ik laat het je zien" zei hij. Feike liep voor Eric uit naar de schuur. Hij rommelde wat, en kwam naar buiten met een voorwerp in een doek. "Kijk, mooi hè!" Eric keek. Het was een puntig voorwerp, gesmeed zo te zien. Het was verweerd, maar evengoed nog erg mooi. Feike poetste het een beetje op. "En dit vindt ik heel bijzonder". Eric zag de versieringen aan de randen. Het leken wel letters. Hij kon het alleen niet thuisbrengen. Feike keek Eric onderzoekend aan. "Vreemd hè. Dit hier lijkt verdacht veel op alfabet, maar is het niet. Wat zal het zijn?" Eric wist het niet. Ineens schoot hem een gedachte binnen. "Feike, in het bos woont toch die oude kluizenaar? Misschien kan die ons meer vertellen. Hij weet een hoop!" Feike knikte. "Natuurlijk, Grijsbaard. De oude veerman. Ja, die weet wel meer als de meesten. Best een wijze man. Kom, we gaan direct naar hem toe" Eric en Feike gingen op pad. Grijsbaard, zijn echte naam onbekend, woonde in een klein huisje in het bos. Waar hij vandaan kwam wist niemand. Het was een zonderling, maar geen onaardige man.

Stevig stapten ze voort. Na een uurtje wandelen waren ze vlakbij. In de verte hinnikte een paard. "Heeft ie een knol?" zei Feike. "Voor de eenzame uren" grinnikte Eric. Hij kon het zich niet herinneren dat de oude man een paard bezat.

Ze kwamen aan en klopten aan. "Kom binnen!" klonk het. Ze stapten over de drempel. Grijsbaard zat in een mantel gehuld in een stoel. "Ha, de jonge heren Feike en Eric. Wees welkom! Ga zitten mannen. Wat brengt jullie hier? Eric wees naar de doek. "Feike heeft iets in het bos gevonden. We willen weten wat het is. Misschien dat u het weet?" De oude man nam het voorwerp aan en wikkelde de doek af. Ineens stokte zijn adem. Zijn ogen leken wat vochtig te worden. "Gugnir!" Grijsbaard was blijkbaar erg ontdaan. "Feike, wat jij gevonden

hebt is heel erg lang weggeweest. Je beseft de waarde ervan totaal niet. Enorm bedankt!” Feike keek scheef. “Het is geen geschenk, opa. Wat is het eigenlijk?” Grijsbaard keek hem olijk aan. “Het is de top van mijn speer, Gugnir genaamd. Wacht maar eens even, ik pak hem”. De oude man stond op en pakte uit de hoek een lange rechte stok. De speerpunt bleek er perfect op te passen. “Eindelijk ben je weer thuis” sprak de oude man. Feike wilde protesteren, maar Grijsbaard legde hem met een handgebaar het zwijgen op. Eric ging even ongemakkelijk verzitten. Er ging een enorme kracht uit van de oude man, plotseling. Hij keek beide jongens aan en ging zitten. “Mannen, dank. Ik was deze speerpunt al jaren kwijt. Ik raakte hem hier in het bos kwijt tijdens die Wilde Jacht, lang geleden”. Feike kreeg zijn spraakvermogen terug. “Wat zijn die tekens in de rand?” “Dat zijn runen, Feike. Het oude schrift van jouw, maar ook Eric’s voorvaderen. Het is geen toeval dat juist jullie het vonden. “Wat kun je er over vertellen?” zei Eric. Grijsbaard grinnikte. “Hebben jullie even?”

Drie uren later zaten de jongens met de oren te klapperen. Grijsbaard scheen een enorme kennis te hebben op het gebied. Hij had hen veel verteld over de tekens, en hun zogezegde magische krachten. Oude sprookjes, dacht Eric. Maar evengoed erg interessant. Grijsbaard had verteld over de oude god Wodan. Die had in vroeger tijden een wilde legerschaar aangevoerd in wintertijd, bestaande uit dode krijgers. Feike en Eric hadden geboeid geluisterd. De oude man wist écht heel erg veel. De uren waren voorbij gevlogen. “Dankjewel voor je prachtige uitleg, erg bijzonder!” zei Feike. “Maar, we moeten zo gaan. Het wordt al donker.” Hij stond op en trok zijn jas aan. “Eric, kom!” Eric gaf de oude man een stevige hand. Feike deed hetzelfde, en samen vertrokken ze. Het was ondertussen gaan sneeuwen, en met beide handen in de zakken stapten ze voort. Bij Feike aangekomen, namen ze afscheid. Eric stapte door naar huis. Op het pad bleef hij even stilstaan omdat hij wat dacht te horen. Hoefgetrappel, gerammel van wapenuitrusting. Een schreeuw in de verte. Ach, het zou wel fantasie zijn.

Daags later kwam Feike binnen bij Eric. Bleek en ontdaan. “Eric, ik ben die speer vergeten bij Grijsbaard! En zijn huis is leeg! Alsof het al jaren leeg staat.” Eric schoof Feike een boek toe. “De beschrijving van Wodan” zei hij. Feike las het aandachtig. “Uhm, hoé heette die speer van Wodan?”